

Він повернеться звуками гітари

Пам'яті Петра Голубокого

Сорок днів... Кожному із нас інколи буває у житті страшно. Страшно – коли видаляєш номер зі свого мобільного. І не тому, що посварився з людиною, а тому, що її більше немає. Інколи жартома я казав йому: «А чи знаєш, Петре, що ззовні нагадуєш голлівудського актора красеня Джорджа Клуни?». Реакція слідувала миттєво: «Іди ти до біса!».

Петро Григорович зателефонував мені на початку серпня, запропонував поїхати разом на риболовлю. По селу уже повзли чутки про його невиліковну хворобу, і я знав, що в Києві йому вже призначили складну операцію. Дорогою я не хотів торкатися цієї теми. Він зачепив її сам, як завжди, в жартівливому дусі: «Тут деякі мало що не гроші збирають на паперові квіточки на мою могилу. Я таким казав: в подібних речах ніколи не поспішайте!».

Говорячи це, Петро Григорович випромінював звичний свій оптимізм. Здавалося, того дня він з головою пірнув у риболовлю, і ніякі тривожили чи сумні нотки не злітали з його вуст. Разом ми захоплювалися красою тихої заводі, у якій віддзеркалювалися високі стовбури пухнастих сосон. Це місце на водосховищі біля санаторію «Червона калина» дуже красиве. До всього – трохи клювало...

– Скільки живу, вважаю, неподалік, а тут вперше, – мовив він. – І навіщо кудись гнатися «за бугор», коли поруч така краса

Я відчув, як перейнялася цим пейзажем його художня натура. Подібні місця Петро Голубокий одразу «схоплював» своїм цупким поглядом живописця. Потім чимало цих, по-справжньому тільки ним бачених, краєвидів лягали на полотно. З-під його пензля вийшло чимало талановито написаних картин. До свого 60-літнього ювілею він навіть мріяв про персональну виставку. Та Петро Григорович не був, як і багато хто з творчих людей, переобтяженим пробивною здатністю, що часто межує з нахабством, цими неодмінними сучасними елементами «вміння жити».

«Персональною виставкою» лише невеликої частини його художніх робіт слугували стіни невеликої двокімнатної квартири, де він жив із родиною, а в останні роки, коли розлетілися по світу діти, – зі своєю незамінною Оленою Семенівною.

Найбільшим багатством цього помешкання завжди були книги і художні полотна – ці одвічні духовні скарби чесного і порядного українського інтелегента, що живе на зарплату медика або учителя, чи завдяки творчому ремеслу.

Чутливі руки і перше покликання привели його в хірургію. Він оперував малюків. Мабуть, дивлячись на важкохворих тендітних маленьких пацієнтів, пізнав Петро Григорович справжню ціну життя. Згодом гору взяло творче начало його широкої особистості.

Кухня помешкання Голубоких для багатьох друзів і знайомих

перетворювалася на розкішну душевну трапезну, де пахло кавою, сивим цигарковим туманом, а за столом усідався енергійний дух інтелектуальних суперечок. На цій кухні у часи зародження і становлення Українського Руху сиділи його лідери Василь Червоний і Микола Пороський. У числі фундаторів Руху на Рівненщині був і Петро Голубокий. Принаймні, його тоді обрали першим головою «куцшового» Руху на Клеванщині.

На першому установчому з'їзді Руху у Києві він став свідком розмови майбутнього президента Кравчука з групою делегатів. Леонід Макарович, тоді секретар ЦК Компартії України, «виховував» присутніх у тому сенсі, що не політична система винувата в негараздах України. «Працювати, працювати треба», – кілька разів повторив він. У руках у Голубокого випадково опинився примірник журналу «Україна», на обкладинці якого – фотографія темних порепаних селянських долонь, що тримали пригорщу пшениці. Голубокий тоді мовив до Кравчука: «Леоніде Макаровичу, а чи треба заклікати оці руки краще працювати?». І Кравчук промовчав.

З роками Петро Григорович розчарувався в політиці і її трясовиною іти не захотів. Хоч політичну

кар'єру, що адекватна фінансовій, міг зробити запросто. Пропозиції були. На моє запитання, чому від них відмовився, відповідав:

– Я зрозумів, що первісна політика українських романтиків перетворилася на політику кар'єристів. Бруд, підлість і зрада – це її сателіти.

Він цінував свою особисту свободу. Хотів і займався тим, що йому близьке, що він любить, до чого закликав його природній талант. Нехай навіть це не приносить особливих статків, нехай це не завжди на користь родині. Але іншого йому не дано Всевишнім. Петру були чужі політиканство і прагашество. Уявити себе пихатою тогашкою у золотій клітці він не міг...

...На початку 90-х згадана кухня обох нас надихнула на спробу загострити тему творення українських музичних інструментів. Так, у популярній газеті «Молодь України» з'явилася простора стаття під назвою «Гітара в інтер'єрі кухні». Говорили, що вона мала певний резонанс, який за нашою національною традицією «порезонанснуб» і утих. Петро Голубокий майстрував гітари – справжні витвори музичного інструментального мистецтва. Кухня, підвал його дому були цехами його «гітарного комбінату», з якого вийшли десятки чудових інструментів.

Якось у Зорю під час передвиборчого марафону 1994 року приїхав майбутній президент України Л.Кучма. Пізно увечері його численна свита з агітаторів та операторів придумала відео-сюжет: Леонід Данилович, великий політик і гітарист, сидить перед каміном у зорянському домі приїжджих і грає на гітарі. Але де взяти хорошу гітару в сільській зорянській «глухомані»? Підказали місцеві активісти, поїхали до Голубокого... Леонід Данилович, щось там бренькаючи на камеру, мовив: «Ну ти дивися,

яка чудова гітара!». Але то, мабуть, був той випадок, коли Петро Григорович від такої оцінки у захваті не був. На виборах він точно голосував за іншого кандидата в президенти...

Вже немає на світі майстра, а хтось, як і раніше, видобуває з його інструментів чисті звуки, що наповнюють простір і душу. А тим часом, за вікном пізніми вечорами уже не сидять з гітарами. Тепер сидять зі смартфонами...

Все колись закінчується. «Не надовго розлука», – співав відомий бард. Петро і сам був бардом, музикантом, художником, майстром музичних інструментів...

Коли пролетіли роки, стало помітно, наскільки скромною і делікатною людиною був Петро Григорович. Він ніколи не вступав у порожні зайві полеміки, у спілкуванні з усіма людьми був витриманий, не виставляв на огляд невігласів свій талант. Знав – слово часто порожній звук. Вічні – музика і сосновий бір на полотні. Але скільки ще можна було творити!

Той рибальський серпневий день, коли ми бачилися з ним востаннє, добігав до кінця. Ми неквапливо змотали снасті, сіли в автівку. Думали, попід лісом потрапити у село Руда Красна, а там уже знайома дорога аж до дому. Десь прогавили потрібне роздоріжжя, і через кілька кілометрів піщаної дороги, минувши високе соснове узлісся, опинилися у Жобрині.

– Ніколи тут не був, – сказав Голубокий. – Сьогодні у мене рідкісний день суцільних відкриттів, козаче...

Це звертання він вживав часто, бо дух козацький завжди вирував у його багатій, щедрій душі. Вирував – не означало, щоб всі це бачили. Петра завжди не буде вистачати...

Віктор ПАРФЕНЮК.